

— Μὴ τολμήσης νὰ μ' ἐγγίσης, διότι θὰ σὲ σπαράξω μὲ τὰς χεῖρας μου, ἐφώνησεν ἡ νεάνις. Προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ μείνω ἐδῶ.

— "Ήσυχα, ἤσυχα, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβραήμ, δὲν θὰ κακοπεράσης ἐδῶ. Σοῦ προσφέρω θέσιν εἰς τὸ χαρέμι μου. . .

— Ποτέ !

— Μ' ἀρέσεις, εἶπεν ὁ Αἰγύπτιος προβάς. Καὶ θὰ μείνης ἐδῶ.

Καὶ προῦχώρησε πλειότερον. Ἡ νεάνις ὑπεχώρησεν, ἀλλ' ὁ Ἰβραήμ δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλως ὑποχωρούντων. Ἡ Παπαδιά ἐπάλαιεν ἐξ ἀπελπισμοῦ, ἐν ᾧ ὁ Ἰβραήμ τὴν ἐκύκλωσε διὰ τῶν βραχιόνων του. Εἰς τὴν ὄσφυν τοῦ Αἰγυπτίου ἡγεμονόπαιδος ὑπῆρχεν ὠραῖον καὶ κοπτερόν *χατζάρι*, οὔτινος ἡ θήκη καὶ ἡ λαβὴ ἦτο πεποικιλμένη ἀπὸ ὠραῖα *μερτσάνια*. Αἴφνης, αἱ χεῖρες τῆς νεάνιδος ἤγγισαν τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἰβραήμ. Ταχεῖα, τὸ ἀπέσπασεν. Ὁ Ἰβραήμ ὑπεχώρησε, πτοηθεὶς.

— Ἐὰν μ' ἐγγίσης πλέον, σ' τὸ καρφόνω μέσ' 'στὸ σῶμά σου, ὄλον, ἄτιμε μουσουλμάνε. Αἱ Ἑλληγίδες δὲν παραδίδονται, προτιμοῦν ν' ἀποθάνουν παρὰ νὰ ἀτιμασθοῦν.

— "Αφῆσέ το, εἶπεν ἡπίως ὁ Ἰβραήμ. Σοῦ προσφέρω βίον ἡγεμονικὸν καὶ τὸν ἀποβρίπτεις ;

— Πρὸςφερέ τον εἰς τὰς γυναῖκας τῆς θρησκείας σου. "Ακουσε. Πρέπει νὰ σοῦ εἶπω πρῶτον ὅτι εἶσαι τέρας τῆς φύσεως, μόλυσμα τοῦ τόπου μας καὶ ἀχρεῖος. Πρέπει νὰ μάθης πῶς νεκρὸν μόνον θὰ μὲ ἐγγίσης.

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις, εἶπε σαρκαστικῶς ὁ Ἰβραήμ, ὅτι ἐν νευμά μου ἀρκεῖ διὰ νὰ δεθῆς καὶ οὕτω νὰ εὐρεθῆς εἰς τὴν διάθεσίν μου ;

— Δὲν θὰ προφθάσουν, εἶπεν ὑποκῶφως ἡ νεάνις.

Καὶ ἐνέπηξεν ἀκαριαίως τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Ἐκλονίσθη καὶ ἔπεσεν ἄψυχος.

Ὁ Ἰβραήμ ἔμεινεν ἐμβρόντητος. "Ἐσπευσε πρὸς ταύτην, ἀλλ' ἦτο ἥδη πτώμα.

Καὶ τότε, ἔμπλεως θαυμασμοῦ, ἔκυψε, παρετήρησε τὴν Παπαδιὰν ἐπὶ βραχὺ καὶ, ὅπως τὸν νεκρὸν τοῦ Παπαφλέσσα εἰς Μανιάκι, τὴν ἠσπάζθη.

Γ. Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ΚΑΤΟΥ 'Σ ΤΟΝ ΑΜΜΟ

Κάτου 'στὸν ἄμμο τοῦ γιालοῦ μιὰ μέρα μακρὰ τῆς
'Εκεῖ ποῦ μόνος ἔστεκα, ἔγραψα τ'ὄνομά τῆς.

Χαρὰ 'στὸ πρῶτο κύμα

Ποῦ τ'ὄνομά τῆς ἦρ' Ἐκεῖ, κι' ἄς ἦρ' Ἐκεῖ καὶ μνημα !

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ